

“मीठे बच्चे- सम्मान सहित पास हुनु छ भने बुद्धियोग अलिकति पनि कहीं नभइकियोस्, एक बाबाको याद रहोस्, देहलाई याद गर्नेले उच्च पद पाउन सक्दैनन् ।”

प्रश्न:- सबैभन्दा उच्च लक्ष्य (मंजिल) कुनचाहिँ हो ?

उत्तर:- आत्मा जीवित छँदै मरेर एक बाबाको बनोस्, अरू कोही याद नआओस्, देह-अभिमान पूरै छुटोस्- यो नै हो उच्च लक्ष्य । निरन्तर देही-अभिमानी अवस्था बनोस्- यो हो उच्च लक्ष्य । यसबाट नै कर्मातीत अवस्थालाई प्राप्त गर्नेछौ ।

गीत:- तू प्यार का सागर है... ।

ओम् शान्ति । अब यो गीत पनि गलत छ । प्यारको सट्टा हुनुपर्छ ज्ञानका सागर । प्यारको कुनै लोटा हुँदैन । लोटा, गंगाजल आदिको लागि हुन्छ । त्यसैले यो हो भक्तिमार्गको महिमा । यो हो गलत र त्यो हो सही । बाबा सर्वप्रथम त हुनुहुन्छ ज्ञानका सागर । बच्चाहरूमा थोरै मात्र पनि ज्ञान छ भने धेरै उच्च पद प्राप्त गर्न सक्छन् । बच्चाहरूले जान्दछन्- अब यस समय हामी वास्तवमा चैतन्य देलवाला मन्दिर जस्तै हौं । त्यो हो जड देलवाडा मन्दिर र यो हो चैतन्य देलवाडा मन्दिर । यो पनि आश्चर्य छ नि । जहाँ जड यादगार छ त्यहीं तिमी चैतन्य आएर बसेका छौ । तर मनुष्यहरूले कहाँ बुझ्छन् र ! पछि गएर बुझ्नेछन् । वास्तवमा यो ईश्वरीय विश्वविद्यालय हो, यहाँ भगवान्ले पढाउनुहुन्छ । यो भन्दा ठूलो विश्वविद्यालय अरू कुनै हुन सक्दैन । र, यो पनि बुझ्नेछन्- यो त वास्तवमा चैतन्य देलवाडा मन्दिर हो । त्यो देलवाडा मन्दिर तिम्रो एक्युरेट यादगार हो । माथि छतमा सूर्यवंशी-चन्द्रवंशी छन्, तल आदि देव, आदि देवी र बच्चाहरू बसेका छन् । यिनको नाम हो- ब्रह्मा, फेरि सरस्वती हुन् ब्रह्माकी छोरी । प्रजापिता ब्रह्मा छन् भने अवश्य गोप-गोपीनीहरू पनि हुनुपर्छ नि । त्यो हो जड चित्र । जो थिए उनीहरूकै फेरि चित्र बनेका छन् । कोही मर्छन् भने तुरुन्त उसको चित्र बनाइदिन्छन्, उसको पोजीशन, जीवनकथाको बारेमा त थाहा हुँदैन । कर्तव्य (अक्युपेशन) लेखेनन् भने त्यो चित्र कुनै कामको रहँदैन । थाहा लाग्छ फलानाले यो-यो कर्तव्य गरेको रहेछ । अब यी जुन देवताहरूका मन्दिर छन्, उनीहरूको कर्तव्य (अक्युपेशन), जीवनी (बायोग्राफी) कसैलाई पनि थाहा छैन । उच्च भन्दा उच्च शिवबाबालाई कसैले पनि जान्दैनन् । यतिखेर तिमी बच्चाहरूले सबैको बायोग्राफीलाई जान्दछौ । मुख्य को-को थिए, जसलाई पुज्दछन् ? उच्च भन्दा उच्च हुनुहुन्छ भगवान् । शिवरात्रि पनि मनाउँछन् भने अवश्य उहाँको अवतरण भएको थियो तर कहिले भयो, उहाँले आएर के गर्नुभयो- यो कसैलाई पनि थाहा छैन । शिवको साथमा हुन्छन् ब्रह्मा । आदि देव र आदि देवी को हुन् ? उनीहरूलाई यति धेरै हातहरू किन देखाएका छन् ? किनकि बृद्धि त हुन्छ नि । प्रजापिता ब्रह्माद्वारा कति बृद्धि हुन्छ । ब्रह्माको लागि नै भन्दछन्- १०० भुजावाला, हजार भुजावाला । विष्णु वा शंकरलाई यति भुजावाला भनिदैन । ब्रह्माको लागि किन भनिन्छ ? यो प्रजापिता ब्रह्माको नै सारा वंशावली हो नि । यो कुनै हातहरूको कुरा होइन । भन्न त उनीहरूले भन्छन्- हजार भुजावाला ब्रह्मा, तर अर्थ कहाँ बुझ्छन् र ! अब तिमीले प्राक्लिकलमा हेर ब्रह्माका कति भुजाहरू छन् । यो हो बेहदको भुजा । प्रजापिता ब्रह्मालाई त सबैले मान्छन् तर अक्युपेशनलाई जान्दैनन् । आत्माको त हात हुँदैन, हात शरीरको हुन्छ । यति करोडौं छन् भने उहाँका भुजाहरू कति भए ? तर पहिला जब कसैले पूरा ज्ञानलाई बुझोस्, तब पछि यी कुराहरू सुनाउनु छ । पहिले-पहिले एउटा मुख्य कुरा बाबा भन्नुहुन्छ- मलाई याद गर अनि वर्सालाई याद गर, फेरि ज्ञानका सागर भनेर पनि गायन गरिएको छ । कति अथाह प्वाइन्टहरू सुनाउनु हुन्छ । यति सबै प्वाइन्टहरू त याद रहन सक्दैन । सार बुद्धिमा रहन जान्छ । अन्त्यमा सार रहन पुग्छ- मनमनाभव ।

ज्ञानको सागर कृष्णलाई भनिदैन । उनी हुन् रचना । रचयिता एक बाबा नै हुनुहुन्छ । बाबाले नै सबैलाई वर्सा दिनुहुन्छ, घर लैजानुहुन्छ । बाबाको र आत्माहरूको घर हो नै शान्तिधाम (साइलेन्स होम) । विष्णुपुरीलाई बाबाको घर भनिदैन । घर हो मूलवतन, जहाँ आत्माहरू रहन्छन् । यी सबै कुरा समझदार (सेन्सीबल) बच्चाहरूले नै धारण गर्न सक्छन् । यो सारा ज्ञान कसैको बुद्धिमा याद रहन सक्दैन । न यति कागजमा नै लेख्न सक्छन् । यी मुरलीहरू पनि सबै जम्मा गर्दै जाने हो भने त सारा हल भन्दा पनि धेरै हुन्छ । त्यस पढाइमा पनि कति धेरै

किताबहरू हुन्छन् । परीक्षा पास गर्‍यो फेरि सार बुद्धिमा बस्छ । कानुनको परीक्षा पास गर्‍यो, एक जन्मको लागि अल्पकालको सुख मिल्छ । त्यो हो विनाशी कमाई । तिमीलाई त उहाँ बाबाले अविनाशी कमाई गराउनुहुन्छ— भविष्यको लागि । बाँकी जो पनि गुरु-गोसाई आदि छन् उनले सबै विनाशी कमाई गराउँछन् । विनाशको नजिक आउँदै जान्छ, कमाई कम हुँदै जान्छ । तिमी भन्दछौ कमाई त बढ्दै जानुपर्ने हो, तर होइन । यो त सबै खत्तम हुनु छ । पहिला राजा आदिको कमाई हुन्थ्यो । अहिले त उनीहरू पनि छैनन् । तिम्रो कमाई त कति समय चल्छ । तिमी जान्दछौ— यो बनि-बनाऊ ड्रामा हो, जसलाई दुनियाँमा कसैले जान्दैनन् । तिमीहरूमा पनि नम्बरवार छन्, जसलाई धारणा हुन्छ । कतिले त कति पनि सम्झाउन सक्दैनन् । कसैले भन्छन्— हामी मित्र-सम्बन्धीहरूलाई सम्झाउँछौ, त्यो पनि त अल्पकाल भयो नि । अरूलाई प्रदर्शनी आदि किन सम्झाउँदैनौ ? पूरा धारणा छैन । आफूलाई धेरै बुद्धिमान् (मिया मिठू) त सम्झिनु छैन नि । सेवाको सोख छ भने जसले राम्रोसँग सम्झाउँछ, उसको कुरा सुन्नुपर्छ । बाबा उच्च पद प्राप्त गराउन आउनुभएको छ त्यसैले पुरुषार्थ गर्नु पर्छ नि । तर तकदिरमा छैन भने श्रीमत पनि मान्दैनन्, फेरि पद भ्रष्ट हुन्छन् । ड्रामा प्लान अनुसार राजधानी स्थापना भइरहेको छ । त्यसमा त सबै प्रकारका चाहिन्छन् नि । बच्चाहरूले बुझ्न सक्छन् कोही राम्रो प्रजा बनाउनेवाला छन्, कोही कम । बाबा भन्नुहुन्छ— म तिमीलाई राजयोग सिकाउन आएको छु । देलवाडा मन्दिरमा राजाहरूको चित्र छ नि । जो पूज्य बन्छन् उनीहरू नै फेरि पुजारी बन्छन् । राजा-रानीको पद त उच्च हुन्छ नि । फेरि वाममार्गमा आएपछि पनि राजाई अथवा ठूला-ठूला साहुकार त हुन्छन् । जगन्नाथको मन्दिरमा सबैको ताज देखाइएको छ । प्रजाको त ताज हुँदैन । ताजवाला राजाहरू पनि विकारी देखाउँछन् । सुख सम्पत्ति त उनीहरूलाई धेरै हुन्छ । सम्पत्ति धेरै थोरै त हुन्छ नै । हीराको महल र चाँदीको महलमा फरक त हुन्छ । त्यसैले बाबा बच्चाहरूलाई भन्नुहुन्छ— राम्रो पुरुषार्थ गरेर उच्च पद पाऊ । राजाहरूलाई सुख धेरै हुन्छ, वहाँ सबै सुखी हुन्छन् । जसरी यहाँ सबैलाई दुःख छ, रोग आदि त सबैलाई लाग्छ नै । वहाँ सुख नै सुख हुन्छ, फेरि पनि पद त नम्बरवार हुन्छ । बाबा सदैव भन्नुहुन्छ— पुरुषार्थ गरिराख, सुस्त नबन । पुरुषार्थबाट बुझिन्छ ड्रामा अनुसार यिनको सद्गति यस प्रकार यति नै हुन्छ ।

आफ्नो सद्गतिको लागि श्रीमतमा चलनु छ । शिक्षकको मतमा विद्यार्थी चलेनन् भने कुनै कामको हुँदैन । नम्बरवार पुरुषार्थ अनुसार त सबै छन् । यदि कसैले हामी यो गर्न सक्दैनौ भन्छन् भने बाँकी के सिक्छन् ! सिकेर होशियार हुनुपर्छ, जो कसैले पनि भनोस् यिनले सम्झाउन त धेरै राम्रो सम्झाउँछन् तर आत्मा जीवित छदै मरेर एक बाबाको बनोस्, र कोही याद नआओस्, देह-अभिमान छुटोस्— यो हो उच्च लक्ष्य । सबै थोक भुल्नु छ । पूरै देही-अभिमानी अवस्था बनोस्— यो उच्च लक्ष्य हो । वहाँ आत्माहरू हुन्छन् नै अशरीरी । फेरि यहाँ आएर देह धारण गर्छन् । अब फेरि यहाँ यस देहमा रहेर आफूलाई अशरीरी सम्झिनु छ । यो धेरै मेहनत छ । आफूलाई आत्मा सम्भेर कर्मातीत अवस्थामा रहनु छ । सर्पलाई पनि अक्कल छ नि— पुरानो काँचुली छोडिदिन्छ । तिमी पनि देह-अभिमानबाट कति निस्कनु छ । मूलवतनमा त तिमी हुन्छौ नै देही-अभिमानी । यहाँ देहमा हुँदा आफूलाई आत्मा सम्झिनु छ । देह-अभिमान टुट्नुपर्छ । कति ठूलो परीक्षा छ । भगवान्ले स्वयम् आएर पढाउनुपर्छ । देहका सबै सम्बन्ध छोडेर मेरो बन, आफूलाई निराकार आत्मा सम्भ, यस्तो अरू कसैले भन्न सक्दैन । कुनै पनि चीजको भान नरहोस् । मायाले एक-अर्काको देहमा धेरै फँसाउँछ त्यसैले बाबा भन्नुहुन्छ— यस साकारलाई पनि याद गर्नु छैन । बाबा भन्नुहुन्छ— तिमीले त आफ्नो देहलाई पनि भुल्नु छ, एक बाबालाई याद गर्नु छ । यसमा धेरै मेहनत छ । मायाले राम्रा-राम्रा बच्चाहरूलाई पनि नाम-रूपमा फँसाइदिन्छ । यो स्वभाव धेरै खराब हो । शरीरलाई याद गर्नु— यो त भूतहरूको याद हो । म भन्दछु— एक शिवबाबालाई याद गर । तिमी फेरि ५ भूतलाई याद गरिरहन्छौ । देहसँग बिल्कुल लगाव हुनु हुँदैन । ब्राह्मणीसँग पनि सिक्नु छ, तर उनीहरूकै नाम-रूपमा फँस्नु छैन । देही-अभिमानी बन्नमा नै मेहनत छ । बाबाको पासमा चार्ट त धेरै बच्चाहरूले पठाउँछन् तर बाबा त्यसमा विश्वास गर्नु हुन्न । कसैले त भन्दछन्— म त शिवबाबा सिवाय अरू कसैलाई याद गर्दिनँ, तर बाबा जान्नुहुन्छ— अलिकति पनि याद गर्दैनन् । यादको लागि त धेरै मेहनत छ । कहीं न कहीं फँस्छन् । देहधारीलाई याद गर्नु यो त ५ भूतहरूको याद हो । यसलाई भूत पूजा भनिन्छ । भूतलाई याद गर्छन् । यहाँ त तिमीले एक

शिवबाबालाई याद गर्नु छ । पूजाको त कुरै छैन । भक्तिको नाम-निशान गुम हुन जान्छ फेरि चित्रलाई के याद गर्नु छ । त्यो पनि माटोले बनेको हो । बाबा भन्नुहुन्छ— यो पनि सबै ड्रामामा निश्चित छ । अब फेरि तिमीलाई पुजारीबाट पूज्य बनाउँछु । एक बाबा सिवाय कुनै पनि शरीरलाई याद गर्नु छैन । आत्मा जब पावन बन्दछ तब फेरि शरीर पनि पावन मिल्नेछ । अहिले त यो शरीर पावन छैन । पहिला आत्मा जब सतोप्रधानबाट सतो, रजो, तमोमा आउँछ तब शरीर पनि त्यसै अनुसार मिल्छ । अब तिम्रो आत्मा पावन बन्दै जान्छ तर शरीर अहिले नै पावन हुँदैन । यो बुझ्नुपर्ने कुरा हो । यो प्वाइन्ट पनि उनीहरूको बुद्धिमा बस्छ जसले राम्रोसँग बुझेर बुझाउँदै रहन्छन् । सतोप्रधान आत्मालाई बन्नु छ । बाबालाई याद गर्नु नै धेरै मेहनत छ । कतिलाई त अलिकति पनि याद रहँदैन । सम्मान सहित पास हुनको लागि बुद्धियोग अलिकति पनि कहीं नभङ्कियोस् । एक बाबाको नै याद रहोस् । तर बच्चाहरूको बुद्धियोग भङ्किरहन्छ । जति धेरैलाई आफू समान बनाउँछौ त्यति नै पद मिल्नेछ । देहलाई याद गर्नेले कहिल्यै उच्च पद पाउन सक्दैन । यहाँ त सम्मान सहित पास हुनु छ । मेहनत नगरी यो पद कसरी मिल्छ ! देहलाई याद गर्नेले कुनै पुरुषार्थ गर्न सक्दैन । बाबा भन्नुहुन्छ— पुरुषार्थ गर्नेलाई अनुसरण (फलो) गर । यिनी पनि पुरुषार्थी हुन् नि ।

यो बडो बिचित्र ज्ञान छ । दुनियाँमा कसैलाई पनि थाहा छैन । कसैको पनि बुद्धिमा बस्दैन— आत्माको परिवर्तन कसरी हुन्छ ? यो सारा गुप्त मेहनत हो । बाबा पनि गुप्त हुनुहुन्छ । तिमीले राजाई कसरी प्राप्त गर्छौ ? लडाई-भगडा केही पनि छैन । ज्ञान र योगको नै कुरा छ । हामी कसैसँग लड्दैनौ । यो त आत्मालाई पवित्र बनाउनको लागि मेहनत गर्नु छ । आत्मा जति जति पतित बन्दै जान्छ, शरीर पनि त्यस्तै पतित लिन्छ । फेरि आत्मालाई पावन बनेर जानु छ, धेरै मेहनत छ । बाबा बुझ्न सक्नुहुन्छ— कस-कसले पुरुषार्थ गर्छन् ! यो हो शिवबाबाको भण्डारा । शिवबाबाको भण्डारामा तिमी सेवा गर्छौ । सेवा गरेनौ भने पाई पैसाको पद पाउनेछौ । बाबाको पासमा सेवाको लागि आएर पनि सेवा गरेनन् भने के पद मिल्छ ! यो राजधानी स्थापना भइरहेको छ, यसमा नोकर-चाकर आदि सबै बन्छन् नि । अहिले तिमी रावणमाथि विजय पाउँछौ, बाँकी अरू कुनै लडाई होइन । यो सम्झाइन्छ, कति गुप्त कुरा छ । योगबलबाट विश्वको बादशाही तिमी लिन्छौ । तिमी जान्दछौ— हामी आफ्नो शान्तिधाममा रहनेवाला हौ । तिमी बच्चाहरूलाई बेहदको घर नै याद छ । यहाँ हामी पार्ट बजाउन आएका छौ फेरि जान्छौ आफ्नो घर । आत्मा कसरी जान्छ ? यो पनि कसैले बुझ्दैनन् । ड्रामा प्लान अनुसार आत्माहरू आउनु नै छ । अच्छा !

मीठे-मीठे सिकीलधे बच्चाहरूप्रति माता-पिता बापदादाको याद-प्यार एवं गुडमर्निङ्ग । रूहानी बाबाको रूहानी बच्चाहरूलाई नमस्ते । रूहानी बच्चाहरूको रूहानी बाबालाई गुडमर्निङ्ग, नमस्ते ।

धारणाको लागि मुख्य सारः—

- १) कुनै पनि देहधारीसँग लगाव राख्नु छैन । शरीरलाई याद गर्नु पनि भूतलाई याद गर्नु हो, त्यसैले कसैको नाम-रूपमा लट्किनु छैन । आफ्नो देहलाई पनि भुल्नु छ ।
- २) भविष्यको लागि अविनाशी कमाई जम्मा गर्नु छ । समझदार बनेर ज्ञानका प्वाइन्टहरूलाई बुद्धिमा धारण गर्नु छ । जो बाबाले सम्झाउनुभएको छ, त्यो बुझेर अरूलाई सुनाउनु छ ।

वरदानः— तड्पिडरहेका आत्माहरूलाई एक सेकेण्डमा गति-सद्गति दिने मास्टर दाता भव

जसरी स्थूल सिजनको तयारी गर्छौ, सेवाधारी, सामग्री सबै तयार गर्छौ जसले गर्दा कसैलाई कुनै कठिनाई नहोस्, समय व्यर्थ नजाओस् । त्यसरी नै अब सबै आत्माहरूको गति-सद्गति गर्ने अन्तिम सिजन आउनेवाला छ, तड्पिडरहेका आत्माहरूलाई पंक्ति (क्यू) मा उभिने कष्ट दिनु छैन, आउँदै जाऊन् र लिदै जाऊन्, यसको लागि एभररेडी बन । पुरुषार्थी जीवनभन्दा माथि अब दातापनको स्थितिमा रहने गर । हरेक संकल्प, हरेक सेकेण्डमा मास्टर दाता बनेर चल ।

स्लोगनः— हजुरलाई (बाबा) बुद्धिमा हाजिर (याद) राख्यौ भने सर्व प्राप्तिहरूले जी (हुन्छ) हजुर गर्नेछन् ।